

John BENNETT – Děti slunce a země (úryvek)

Mařa 2014 (přeložila Alžběta Glancová)

Vrátil se do San Franciska, kde sehnal práci jako řidič vysokozdvížného vozíku v pobřežním skladu. U prodejce Harleyů si v San Rafaelu koupil choppera a pozdě do noci jezdil sám na dlouhé projížďky. Chtěl se co nejdříve vzdát všemu, co mu připomínalo Bad. Jednou večer seděl ve čtvrti Fillmore na baru vedle nějaké mulatky. Do dveří najednou vstoupil hubený černoš, pasák, a strčil mu do obličeje pistoli. Zákazníci se rozestoupili a tři gangsteři z motorkářského klubu Henchmen na odlehlém konci baru, oblečení ve svých barvách, si zapálili cigarety.

„Ty zmrde,“ oslovil Tobiase pasák. „Balíš moji pichnu.“

Tobias se přes pistoli podíval pasákovi přímo do očí. Nenašel tam nic, co by na něj udělalo dojem. Otočil se a lokl si piva. Pasák mu přiložil zbraň ke spánku. „Vystřelím ti mozek z makovice.“

Tobias otočil hlavou tak pomalu, že už neměl hlaveň pistole na spánku. Mířila teď někam za něj, dál na bar.

„Hej, ty píčo,“ řekl jeden z trojice gangsterů, „koukej to namířit někam jinam, jinak tam vlítu a nacpu ti tu pistoli do prdele.“

Pasák sklonil ruku, takže se mu teď pistole houpala u boku. Chystal se ji znovu zvednout, ale najednou ucítil, že mu něco tlačí na břicho. Tlak způsobovala krátká hlaveň Tobiasovy osmatřicítky, kterou si před týdnem opatřil v jedné zastavárně.

„Poslouchej,“ řekl mu Tobias. „Když mě nezastřelíš, já tě taky nezastřelím, co ty na to? Můžeš si sednout na můj místo vedle svý... pichna není moc pěkný slovo. Co takhle dáma? Hezky se dámě omluvíš, žes o ní mluvil jako o pichně, a já si půjdu po svejch.“

Pasák se Tobiasovi ani nedokázal podívat do očí.

„Pomůžu ti,“ řekl Tobias a nacpal pasákovi do pusy krátkou širokou hlaveň své osmatřicítky. „Máš na to, než napočítám do tří. Pak ti ustřelím hlavu. Jedna, dva –“

„Jasně, ty vole, počkej!“ zamumlal pasák nesrozumitelně přes hlaveň revolveru se svou zbraní pořád u boku.

„Tak do toho,“ ozval se Tobias.

„Promiň, Amando,“ řekl ten pasák.

„Co ti má prominout?“ zeptal se Tobias.

„Promiň mi, co jsem řekl.“ Pasák už se rozmluvil, bylo mu lépe rozumět, a Tobias mu z úst vyndal hlaveň revolveru.

„A cos jí řekl?“ dorážel dál Tobias.

„Řek jsem, že je pichna, vole, řekl jsem jí, že je pichna.“

„Nene ne, mně to neříkej, mluv tady s dámou.“

„Je mi líto, že jsem ti řekl, že seš pichna, kotě,“ řekl teď pasák. „Jako podle mě – podle mě seš fakt dáma, kotě. Vždyť ty víš, že to vím. Tenhle bílej přizdisráč nemá ani tucha, jak ti říkám!“

Pasákova krátká řeč zvedla motorkářům náladu. Začali se smát a klepat sklenicemi o stůl. Pak někdo vytáhl vlastní pistoli a třikrát vystřelil do stropu.

Ženská část osazenstva baru začala pištět a muži buď hlasitě protestovali, nebo se utíkali schovat do bezpečí. Pasák se skácel k zemi, myslel si, že ho někdo trefil do týla. Tobias se k němu sklonil, vzal do ruky jeho pistoli a před tím, než ji položil na barový pult, z ní vysunul zásobník a strčil si ho do kapsy u bundy. Potom vzal z baru vlhkou utěrku, otřel si svou osmatřicítku, dal si ji do kapsy k pasákovu zásobníku a dopil rozpité pivo.

Gangsteři se zvedli a namířili si to k Tobiasovi. „Seš dobřej, frajere,“ oslovil ho jeden z nich. „Kdybys měl mašinu, vzali bysme tě mezi sebe jako vlastního.“

„Já mám mašinu,“ řekl Tobias.

„Myslel jsem fakt *mašinu*, chlape.“

„Mám,“ zopakoval Tobias.

Z Tobiase se ten večer, co se přes hlaveň revolveru koukal do očí tomu pasákovi, stal jiný člověk. Když vám někdo položený míří přímo do obličeje, v tu ránu poznáte, co jste zač, ale Tobias necítil vůbec nic. Pasák to na něm viděl, a právě proto vyměkl.

Tobias vyšel z hospody a odjel s gangstery přes most do Oaklandu.